

MENKİBE: İmân Günâhları Temizler

Dıhye-i Kelbî, îmân etmeden önce zengin bir Arap melikiydi. Peygamber efendimiz, onun müslüman olmasını çok arzu ediyordu. Zîrâ mevkii itibarı ile etrafında ona bağlı yediyüzden daha fazla kişi vardı. Onların da İslâmiyet ile şereflenmeleri kendisine bağlıydı.

Dıhye-i Kelbî, müslüman olmak isteyince cenâb-ı Hak, Resûl-i ekreme “sallallahü aleyhi ve sellem” bir sabah namazından sonra vahyederek: **(Dıhye’nin kalbine îmân tohumunun atıldığını)** bildirdi. Biraz sonra Dıhye, Mescid-i Nebevîye girdi. Resûl-i ekrem omuzlarındaki elbisesini yere serdiler. Oraya oturmasını işaret buyurdular. Resûl-i ekremin bu keremini gören Dıhye’nin gözlerinden yaşlar boşandı. Hürmetle, saygı ile “**Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve Eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Resûlühü**” diyerek hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Peygamber aleyhisselâm sordu:

- **Niçin ağlıyorsun?**

- Yâ Resûlallah! Ben çok büyük günâhlar işledim. Bu günâhlarımın keffâreti nedir? Malımın, mülkümün sadaka olarak verilmesi mi, yoksa öldürülmem mi gerekiyor?

- **Ey Dıhye, nedir günâhın?**

- Yâ Resûlallah! Câhiliyet devrinin âdetine uyarak kız çocuklarımı öldürmüştüm.

Tam o sırada Cebrâil aleyhisselâm gelerek:

- **“Yâ Resûlallah! Allahü teâlâ müslüman olanların câhiliyet devrindeki günâhlarını affetti”** buyurdu.

Kaynak: Gençlerin Rehberi